

Det ansvarløse menneske

En dokumentationsrejse.

Om kunstneren Glenn Moust's billedverden

Af Knud Larn

Der ligger en slags desperation inderst inde i kunstneren Glen Moust's billeder. På overfalden er de "blot" fint afstemte kollager af ord, aviser, genstande, billeder, maling. De er til den udtonede, matte side, med de neddæmpede hvidpigmenterede farver, og lukker sig om sig selv med de lidt udviskede ordstumper og genstande. De gemmer på lag af ukendte billeddele, på gamle aviser og papirer, på brudstykker af ord og begreber. De er bygget op af tykke lag af maling, hvori genstandene klistrer sig fast; maling som næsten har overvundet genstandene, udvisket dem, men som også har fået sine ridser og slag. Tiden har været hård mod disse værker. De er billeder af slitage, af brugte sammenhænge, af fortid. Umiddelbart ikke noget der kan provokere på en udstilling. Men tag ikke fejl, dette er ikke for sarte sjæle!

Moust interesserer sig for mennesket som fænomen. Og observerer og dokumenterer sit objekt i et vakuum. Han interesserer sig især for de spor mennesket sætter på andre mennesker i verden omkring sig. Samler disse spor sammen og opbevarer dem i sine billeder. På udstillingsvæggen konfronteres vi overraskende med vore egne kollektive spor som art, vor egen arts uigennemtænkte handlinger, selv længe efter vi troede vi var videre. Vidste vi hvad vi gjorde? Tænkte vi over konsekvenserne? Troede vi "det" bare forsvandt i fortiden?

- **I træsnittene** er menneskene ansigter, close ups, markeret af livet med andre mennesker. Vi ser ikke deres gang i verden, deres sejre og nederlag, eller deres plads i den natur vi er af og i. Vi ser blot ansigterne. Sådan som vi møder hinanden i den urbane kultur. Hvem er du? Hvad vil du mig? Og - set ift Moust's samlede produktion - måske netop mest spørgsmålet: Hvad kan jeg bruge dig til?

- **I skulpturerne** møder vi udstoppede fugle, vejrstationer, og kasser beklædt med menneskelig historik. Det er maltrakterede fugle, det er ikke dyrkelsen af den sjældne fine fugl, nu i diskret fangenskab så vi kan studere den ærbødigt. Det er den bemalede, humaniserede, døde, udstoppede, trofæ-fugl vi møder. Skamferet til ukendelighed af menneskelig leg. Og Moust har sat den ind i en nedlagt vejrstation - igen et menneskeligt objekt helt uden værdi for andre end mennesker som vil styre sine omgivelser, kontrollere dem. Eller sat den på en kasse beklædt med aviser, billeder og ord. Af os mennesker, for os mennesker. Naturen som objekt for uigennemtænkt leg. Ansvarsløst.

- **I kollagerne og malerierne** får Moust's dokumentationstrang frit løb. Det er tydeligvis det medie der passer bedst til ham. Her er det elementer som er af rent menneskelig aktivitet, produceret af mennesker for mennesker, som stykkes sammen. Igen er det er de små dele, igen fragmenterne af menneskeligt arbejde. Her er heller ingen stor interesse for naturen, eller dens kamp med os, hvor land gøres til by, natur til fabrik. Moust interesserer sig mest for menneskets egne handlinger mod sig selv. Det urbane vakuum vi er fanget i. Og viser os hvor grumme vi er mod hinanden.

Jo mere man ser af Moust, jo mere deprimeret bliver man. For dét der begyndte som blot pænt om end afdæmpet, med glimt af satire (jeg tænker her mest på de mange værker inspireret af populærmusik), bliver langsomt til en afdækning af menneskelig grusomhed. Endda af den værste slags: Den ubekymrede. Både skulpturerne, der signifikant kaldes totems (altså tilbedelsesobjekter for påkaldelse af fortidens ånder – hos Moust vel nærmest fortidens synder!), og kollagerne med deres mange lag og provokerende titler som So Happy, Erotica, Control by Applying Standards til billeder der er alt andet end glade, erotiske, eller kontrollerede; samler på vores fællesmenneskelige dårlige samvittighed. Det nytter ikke at flygte ind i at det var de andre der var slemme, for Moust løfter, gennem sine udviskninger og iscenesættelsen som kunst, værket op og væk fra det konkrete tilfælde til en generalisering, en fælles skyld. Moust giver os skylden tilbage for alle vore handlinger i de ubekymrede øjeblikke.

Dét er stærke sager, bitre bolsjer i pæn indpakning.